

РЕШЕНИЕ

№ 5162

гр. София, 01.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 10.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **6130** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. М. А., гражданин на И. срещу решение № 360 от 28.05.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, като издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Процесуалният представител на жалбоподателя – адв. Л. поддържа жалбата, като представя подробни писмени бележки. Иска отмяната на оспорения административния акт със законните последици.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № Ж-1295 от 27.10.2010 г. на дирекция „Миграция” – МВР, изпратена на ДАБ от М. М. А., гражданин на И. е поискана закрила. В регистрационния лист лицето е вписано с имената – М. М. А., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], арабин по народност, вероизповедание – мюсюлманин – сунит,

семеино положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Желанието му за закрила е потвърдено и с молба вх. № 317 от 09.02.2011 г. на РПЦ С.. Личните му данни са установени въз основа на лична карта № 01006040 (М-1), издадена на 24.09.2005 г. и свидетелство за иракско гражданство № 526328, издадено на 30.04.1980 г. в И..

На 09.02.2011 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

На 10.02.2011 г. е проведено интервю с кандидата за закрила с участие на преводач от арабски език.

С решение № 2469 от 16.02.2011 г. на решаващ орган при ДАБ е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б. на М. М. А., гражданин на И..

На 28.03.2011г., на 11.04.2011 г. и на 14.04.2011 г. длъжностно лице от ДАБ, с участието на преводач от арабски език, са проведени интервюта с чужденеца. По време на интервютата заявява, че е пристигнал в РБ нелегално през м.10.2010 г. Разказва, че е бил отвлечен от ирански войници и е бил държан в плен до м.12.1990 г. След това открил магазин за хранителни продукти. През 2006 г. в дома на баща му, в който живеел, се настанили американски военнослужещи, които му плащали за престоя. Твърди, че през септември 2006 г. в собствения му магазин дошли четирима представители на „Ал К.“, които го отвели и го задържали за няколко часа в съседна къща. Според чужденеца двама от похитителите му били без маски, облечени в полицейски униформи. Заявява, че те са го предупредили да преустанови консумацията на алкохол, да убие кучетата, които отглежда и американските войници да напуснат дома му. По думите на молителя той не изпълнил исканията на похитителите. Твърди, че през месец юни 2009 г. подал жалба срещу две от лицата, които го похитили, в резултат на което те били арестувани и освободени през юли 2010 г. Според него терористите, които го притеснявали, са от И., като те разполагали със списъци с имената на участвалите иракчани военни във войната между И. и И. и той ще бъде убит поради обстоятелството, че е бивш военнопленник. Опасявал се, че жалбата срещу похитителите може да доведе до саморазправа с него, като се почувствал застрашен и в резултат на това решил да напусне И..

Изготвено е становище рег. № УП – 4788 от 19.04.2011 г. от интервюиращия орган, в което е мотивирано предложение на М. М. А. да бъде постановен отказ от предоставянето на закрила, тъй като не са установени предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 360 от 28.05.2012 г. на председателя на ДАБ - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, като е прието, че М. М. А. не е бил принуден да напусне И. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително изтезание, или наказание.

Прието е, че не са налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок, считано от датата на връчването на оспореното решение, от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на ДАБ – МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведени са интервюта с кандидата на разбираем от него език (арабски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на ДАНС по подадената от чужденеца молба за закрила, с което не е възразено на кандидата за закрила да бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, ако отговаря на условията по ЗУБ.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Правилен е изводът на административния орган за липсата на материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай административният орган е обсъдил задълбочено личната история на молителя, като е констатирал редица неточности и противоречия. От една страна, лицето твърди, че е напуснало страната заради заплахи във връзка с употребата на алкохол и отдадената от него къща под наем на американски военнослужещи. В следващо интервю чужденецът поддържа, че причина за бягството от И. е неговото пленяване в И. по време на войната между И. и И.. Пленяването на М. М. А. в И. е станало през периода 1981 г. – 1990 г. Самият той заявява, че отворил магазин и е бил търговец, след като е бил пуснат от пленничеството в И.. За първи път твърди, че е бил нападат през 2006 г. от представители на „Ал К.“, но е подал жалба срещу двама от похитителите едва след три години (през 2009 г.). В интервютата лицето не е твърди, че е бил заплашван или е бил обект на нападение след случилото се през 2006 г. до датата на напускане на страната. Представеното пред съда медицинско удостоверение от Университетска болница „Рамади“ не може да служи като доказателство, че у кандидата за закрила е възбуден такъв основателен страх от преследване по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Според медицинското удостоверение към дата 14.09.2006 г. М. М. А. е със счупена горна челюст от лявата страна. От изявленията на кандидата няма изнесени данни, че спрямо него е осъществяван непрекъснат тормоз от въоръжена групировка и от това да се е чувствал застрашен. Няма данни лицето да е напуснало града, в който живее (населено място) след твърдения инцидент през 2006 г.

Отвличането на жалбоподателя, ако такова действително е било извършено, би могло да се характеризира като криминална проява, като от изявленията на лицето се установява, че делото е било водено от Районния съд в [населено място] и че похитителите са били наказани. Това означава, че молителят за закрила не е имал проблеми с официалната власт, която е предприела всички необходими мерки за издирване и наказване на неговите похитители. Спрямо кандидата не е осъществявана дискриминация, включително по отношение на пристрастеността му към алкохола. Не се установява след отвличането през 2006 г. оспорващият да е бил отново обект на репресии от въоръжена групировка. Пленничеството в И. е било действително за дълъг период от време (около 10 години), но то е приключило преди 12 години (през 1990 г.) и след това чужденецът е започнал да води спокоен живот до твърдяното похищение през 2006 г.

След задълбочена преценка на изнесените от кандидата за закрила факти обосновано е прието от председателя на ДАБ липсата на основания за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и за недоказаност на осъществено спрямо лицето преследване по смисъла на чл.8, ал. 2 – 5 от ЗУБ.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението е законосъобразно. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Според общоприетите критерии на Върховния комисариат за бежанците на ООН преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И. трябва да бъде строго индивидуална и да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той.

От наличните по делото доказателства безспорно се установява, че кандидатът за закрила не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито би бил застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. От последните данни за положението на И. не може да се направи извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт, поради което законосъобразен е изводът за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Неоснователно е твърдението, изложено в жалбата за приложимост на решение по дело № С – 465/07 на Съда на Европейския съюз относно задължителното тълкуване

на чл. 15 в от Директива 2004/83/ЕО. В решението се посочва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условията последният да представя доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, както и че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма обективни данни насилието в И. да е достигнало към момента такава изключителна степен. Позовавайки се на мотивите на решението по дело –С – 465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Съгласно ситуацията в И., обобщена в справки с вх. № 631 от 03.02.2012 г. и № 01-3621 от 12.07.2012 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” при ДАБ цялостната ситуация в държавата по произход на жалбоподателя не може да се определи като отговаряща на определението за въоръжен конфликт. Според наблюдателите на ситуацията в И. и в частност в Б., макар като цяло да се наблюдава подобрение на сигурността, то подобрението на състоянието на човешките права и поддържането на ред и законност е в доста тесни граници. В справките е отразено, че е налице значителен спад на терористичната активност в И., като значителен е броят на терористичните нападения в столицата и околностите ѝ. Видно от данните по делото жалбоподателят е живял в [населено място], провинция Ал А., както и не са налице обективни данни за наличието на въоръжен конфликт в страната, който сам по себе си да обуслови предоставянето на хуманитарен статут на лицата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно Насоките за определяне на критериите на ВКБООН за оценка на нуждата от международна закрила на иракски лица, търсещи убежище от 2009 г. молбите, подадени от търсещите убежище лица от южните провинции Б., Б., Д., К., М., М., Н., Ди К. и У., както и от провинция Ал А. трябва да се разглеждат на индивидуален принцип съгласно справедливи и ефикасни процедури за установяване на бежанския статут на базата на определението за бежанец от чл. 1(А) от Конвенцията от 1951 г., като е указано, че следва да се погледне в частност към групите в риск. Посочено е също, че ако дадено лице, търсещо убежище, не бъде признато за бежанец по силата на Конвенцията от 1951 г., но въпреки това демонстрира нужда от международна закрила, за която може да са подходящи допълнителните форми на закрила, случаят трябва да бъде преценен в тази светлина. Според представените справки за обстановката в И. и в частност за провинция Ал – А. насилието в И. значително е

намаляло пика си през 2006 г. и 2007 г., като не са изключени бомбени атаки и нападения. В провинция Ал А. през 2010 г., 2011 г. и 2012 г. са извършени самоубийствени и бомбени атаки срещу правителствени сгради и полицейски управления, но няма данни за непрекъснато нападение и атаки срещу цивилното население, за да се приеме, че е налице „вътрешен въоръжен конфликт”.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия съобразно фактите и обстоятелствата от личната му история и въпроса относно сигурността в И..

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата на М. М. А. следва се отхвърли като неоснователна. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. А., гражданин на И. срещу решение № 360 от 28.05.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: